

Българската си Исторія ⁽⁹⁾, ученныйтъ нашъ Палаузовъ гы спредѣля по-добрѣ: « Борисъ остави Симеону царство, казва той, на което границытъ са простирахъ отъ велика или българска Моравія около Дунава до устіето му; отъ тамъ по брѣга черноморскы до Бургасъ, часть отъ сѣверна Тракия, горня Албанія, токо-речи цѣла Македонія до рѣката Ибаръ която по онуй време раздѣляше Българското царство отъ Сръбското. Освѣнъ тѣзи земи, той владѣеше широки области, прѣзъ Дунава въ Дакия, седмоградіето по Тисса и Мароша, но като нѣмамы указаніе, мжно е да са опредѣлѣтъ тъкмо границытъ на тѣзи области. »

Симеоновото царуванье е най-славната епоха въ Българската Исторія. Като бѣше възпитанъ въ Цариградъ и като усвои гръцкото образование до най-высока степень, Симеонъ са евява повелитель на единъ многочисленъ народъ съ по-ясно понятие за значеніето на династическото достоинство. Като сѣднѣ на престола съ титлата *царь болгарский*, титла която Тервелъ нѣкога бѣше усвоилъ, той възбуди доста голѣмъ страхъ у Византійцытъ; а като устрои въ Преслава независимо духовенство, Симеонъ ёще повече разви враждата между двѣтъ правителства, която са продължи и въ цѣло негово царуванье.

Малко преди да са въцари Симеонъ, на византійскыя престолъ са въскачи Львъ VI нареченъ *философъ*, съ когото дълговременныйтъ миръ между Българія и Имперіята са развали; защото престѣпни условіята му съ които напрежнитѣ императоры давахъ особны правдини на българскытъ търговцы, преселѣны въ столицната или въ нѣкой отъ имперскытъ градове.

⁽⁹⁾ Виждъ «Българс. книжници» ч. I, книж. I, отъ Февруаря 1858, стр. 14.